

Florence L. Barclay: Nosenfranzen.

Autoriseret Oversættelse af
N. P. Madsen.

(Fortset.)

Hun vendte sig og begyndte at gaa op ad Trap- pen, men Garth standse hende ved at sige: „Et Sjeblik, Frosen Champion. Der er noget, jeg gerne vil spørge Dem om, hvis jeg maa?“ „Ja selvfølgelig.“ „Da De vil ikke falde mig uforsætligt eller næs- vis?“

„Ja, ved De hvad — jeg anjer Dem for i Stand til alt muligt i Aften, saa De har Ting mere eller mindre vil jo ikke sige saa meget.“

„Frosen Champion, har De en Rosenfrans?“ „Nej, kære Dal,“ sagde hun, „jeg siger Gud Tak for, at jeg er blevet sparet for, Minder saa søde — og bitre tilige.“ — og jeg haaber heller ikke, at jeg skal komme til at kende dem.“

„Men sig mig saa — hvor kunde De da sige „Rosenfranzen“, som De sang den — som om alt det, De sang om — Glæde og Smerte — var Deres eget — noget, De selv havde oplevet?“

„Det skal jeg sige Dem. Jeg lever altid i det, jeg synger. Huffer De ikke, hvad jeg fortalte Dem om Hinduismens Bøn? Derfor — da jeg sang „Rosenfranzen“, var den i det Sjeblik min egen. Men bortset deraf, saa har jeg Gud være lovet ingen.“

Garth steg et Par Trin op og sagde med sænket Stemme: „Men, Frosen Champion — sig mig — hvis De nu havde en Rosenfrans — vilde De saa være som i Sangen — føle det paa den Maade?“

Jane tøvede lidt, før hun svarede. „Ja — hvis jeg havde en, saa antager jeg, jeg vilde føle det, som jeg følte det i det Sjeblik.“

„Det var altså dog Dem — Dem selv, De sang om, skønt det drejede sig om en anden.“

„Ja, det kan man vel nok sige — forudsat at vi kan betragte os selv bortset fra Omstændighederne. Men — hvor Dal — er vor Samtale egentlig ikke, hvad De vilde kalde for en „opbløst Luftballon“? Derfor — God Nat, Majster Garth.“

„Nej, blot endnu eet! Sig mig — vil De sige for mig i Morgen? Vil De komme op i Musikværelset og syng de Sange for mig, jeg holder mest af? Og maa jeg saa have Lov til at afkompanere Dem? Vil De love mig det? Saa skal jeg love Dem ikke at plage Dem mere nu.“

Han saa op paa hende med en saa smilende Glans i Øinene, at Jane sølte sig forvirret og forlegen. Men pludselig mente hun at have fundet Nøglen til hans besynderlige Adfærd og sagde med et Forsøg paa at smile:

„D, hvor i Kunstmere dog er nogle underlige Mennesker. Hvor fantastisk er det ikke for os almindelige dødelige, os af mere praktisk Støbning, at forstaa jer. Her gaar De og er ved at fordrøje Hovedet paa en gammel en som mig, bare fordi De er faldet i Stryk- fælde over nogle Toner, som har naaet Deres Øren. Ganske paa samme Maade, som De sang paa Gang er blevet betaget, naar et eller andet ydre skønt har straalet for Deres Øine. Jeg begynder virkelig at for- staa, hvorledes De kan fordrøje Hovedet paa de Kvin- der, De maler. Na, men Dal, De er nu en god en al- ligevel, og jeg skal nok love at sige for Dem i Mor- gen, alt hvad De vil. Men saa maa De ogsaa holde, hvad De lovede før. — Og her — gaa nu ikke helse Ratten derude i Parken — lov mig det. Nu maa jeg virkelig i Seng! — Tak, jeg kan nok bære Lyset selv. Gaa De blot ud og tæl Deres Perler. Og her, Dal, skal De alligevel finde et Kors ved Deres Rosenfrans, saa kan det da sendes tilbage til Chicago. Godnat!“

Jane smilede endnu, da hun traadte ind i sit Værelse og satte Lyset paa Toiletbordet.

Paa Overdøren brugtes kun almindelige Lys og Løser. Hertugininden holdt ikke af den nymodens Ind- retning, som kaldtes elektrisk Lys. Men der var Lys i Oerfod — ogsaa i Janes Værelse. Der stod to paa hver Side af Spejlet paa Toiletbordet, flere var an- bragt i Lampestat paa Væggen, og et stod i en Sølv- lysteage paa Stribebordet. Og da hun sølte en under- lig Lykt til i Aften at se sit Værelse smilende oplyst, tænkte hun dem alle.

Saa satte hun sig ved Stribebordet, tog sin Lom- mebog frem og gav sig til at nedskrive Dagens Begi- bnheder.

„Sang „Rosenfranzen“ ved Tante Sinas Koncert i Stedet for Belma, som var blevet syg (Varyngitis).“

Hun grundede lidt, saa lagde hun Penne. Der var noget i Scenerne med Garth, som var vanskeligt at forme, og de Følelser, de havde opvaakt hos hende, var det hende absolut umuligt at idrøftke. Hun gennem- gik endnu engang det hele i Tanken, og efterhaanden igntes hun at komme til nogenlunde Klarhed, i hvert Fald var de Slutninger, hun kom til, og som hun ned- skrev, saa godt hun kunde, ganske tilfredsstillende for hende selv.

Naar Garth havde været saa stærkt grebet, ja saa stærkt, at det endog bragte hendes rolige Natur ud af Ligevægt, saa var det ikke noget, der havde det mindste med hendes Person at gøre, men kun et Ud- slag af hans Begjæring for hendes Sang. Ligesom han kunde blive betaget af noget skønt, han saa, saa- ledes havde hun nu erfareet, at han med samme Styrke kunde lade sig rive hen af noget skønt, han hørte.

Det var blot en ren kunstnerisk Betagethed af det skønne, ligegyldig hvem Gensinden var. Havde det saaledes været Madame Blanche, der havde sun- get, hende, hos hvem en dejlig Stemme var forenet med personlig Skønhed, saa vilde han være blevet end- nu mere betaget. Derfor, naar hun nu holdt sit Ræstte og sang for ham de Sange, han elskede, og lod

ham selv afkompanere, saa vilde han være tilfreds- stillet.

Da Jane var kommet saa vidt i sine Slutninger, gled hendes Tanker hen paa Pauline Lister, den smukke Amerikanerinde, hvis Navn i den senere Tid var blevet nævnt i Forbindelse med hans. Hun var et Menneske, der vilde tilfredsstille ham helt — og hendes funde Forsiand, hendes aabne, naturlige Væsen og hendes praktiske Sinds vilde danne en passende Mod- vægt mod hans urolige Temperament. Det var hendes Fjerde, der ejede Garths Hjerter, og naar de først var blevet gift, saa vilde han være op med at sværme for andre og at kysse Folks Hænder paa denne — „forrygte Maade“ var Jane ved at sige; men hun var grundterlig endog i sine Tanker, derfor blev det til — denne „ufærdvanelige“ Maade.

Hun bøjede sig frem over og betragtede sine Hæn- der, idet hun i Tanken gennemgik den lille Scene bag- ved Tæppet. Saa rettede hun sig op med et Nys og sagde højt:

„Jane Champion, vær ingen Laabe. Du vilde gøre denne kunstneriske Sjæl større Uret end dig selv, hvis du i det Sjeblik tog ham alvorligt. Den Hyldest, han viste dig i Aftes, havde ikke mere med din Person at gøre, end hans begejstrede Lovtale over Tante Georginas Middag i Dag havde med hendes Skøns- berison. I hans Glæde over Sangen tog han Sang- erinden med. Det er det hele. Vær taknemlig over den Sangens Gæve, du fik, og spoler ikke din Glæde deroover ved dumt Jøleri. Radst blot dine klodse Hænder og stund dig saa i Seng.“

Ude i den store Park under en Eg stod Garth Dalmain. Rundt om ham sov Dyrene, ubevidst om hans Nærvaerelse. Ovenover ham lyste Stjernerne som Ramper paa den dybe, mørke Himmel. Ogsaa han talte til sig selv.

„Jeg har fundet hende — Ideet af en Kvinde, at agte Kvindelighedens Krone, den ypperste Medhjælper baade til Mand, Sjæl og Legem for den Mand, der kan vinde hende. — Jane! Jane! Hvor har jeg været blind — at have fundt hende i mange Aar og ikke vidst det. Men nu har hun løst Forhængen, og jeg er gaaet ind i Sjelligdommen, og aldrig vil hun kunne drage Forhængen med igen mellem hendes og min Sjæl. Gud skal have Tak! Jætet Menneske ejer, og intet Menneske har nogen Sinds ejet det, som jeg begærer mere end noget andet paa Jorden — Janes Skønhed. Hvor meget vil det ikke være? Jeg tæller mine Perler.“ Ja vist, hun vil tælle dem en Dag — hendes og mine. Gud spare os for Korset. Er det sandt — er der ingen Rosenfrans uden et Kors? Maatte Gud da give mig den tunge Ende, og maatte den fælles Hvide blot tjene til at binde os mere sam- men! O, disse Hænder og disse ørlige, trofaste Øjne! — — Jane! — Jane! — Det har jo altid været Jane, jeg har blot ikke vidst det, blinde Laabe, som jeg har været. Og det vil altid blive ved at være Jane — fra denne Aft og hele Tiden her paa Jorden, og — om Gud vil det — en Gang i al Evighed.“

Den fliige Vind streg hen over hans tætte, mørke Haar, medens han løstede Hovedet, og Bliffet tabte sig ude i den uendelige Stjerneverden oven over.

Jane, der allerede var faldet i Søvn, blev halv vakkert op ved, at et Nullegardin slog mod Vindues- farmen, og hun hvifiede:

„Forlang af mig, hvad du vil, og jeg skal gøre det.“

Men pludselig vaagnede hun helt op til klar Be- vidsthed om, hvad hun havde sagt, og fortsatte:

„Dumme Nar! Du vil kaldes fornuftig og sat, og saa kan en Drengs Smigrerier fordrøje Hovedet paa dig: Kom til dig selv igen. Eller ogsaa forlad Døerene med det første Tog i Morgen.“

VIII.
James Erfaringer.

Dagene, der fulgte paa Festaftenen, var guldne Dage for Jane.

Den Oplevelse, hun havde haft, fylde hende med en Glæde, som intet kunde fortryre.

Garth Dalmain syntes at være blevet helt for- vandlet. Der var ikke mere dette sværmeriske, næsten stormende over ham, som havde gjort hende urolig og forvirret. Han var stille og indadvendt og syntes ikke mere at søle sig som en hov Mars Dreng — ikke engang overfor Hertugininden. Selvfølgelig lagde alle Mærke til det, og da en spurgte ham, om han gif og øvede sig i at blive en værdig og adstændig Højemand, svarede han rasst:

„Ja.“

„Kommer hun ogsaa til Shenstone?“ spurgte Ronald, som tillige med flere af Hertugindens Gæster var indbudt til Ladvys Angles Skifab i Slutningen af Ugen.

„Ja, hun gør,“ svarede Garth.

„Na, nu har jeg aldrig — er det Deres Moor, min Hætte!“ raabte Billy theatrafsk.

Jane, der stod og kiggede i en Avis, som skulde hendes Ansigt, lagde Avisen og sagde med saa sagte Stemme, saa hun kunde høre det:

„Er det virkelig sandt, Dal, hvor det glæder mig, Her De tager den afgjorte Beslutning i Nat?“

„Ja, i Nat.“

„Har vor Samtale i Gaar Eftermiddags noget at gøre med den Beslutning?“

„Nej, slet ikke.“

„Var det „Rosenfranzen“?“

Han tøvede lidt, saa sagde han uden at se paa hende:

„Det, som „Rosenfranzen“ aabenbarede — ja.“

Hu forstod Jane tilfælde den oprørte Stemning, han havde været i, og hun vidste, at hun aaben og uden at det vilde misforstaaes kunde komme ham i Møde som hidtil. Hun glædede sig over, at deres

Samfæls blot var blevet endnu mere inderligt, ligesom hun glædede sig til at skulle synge og spille sammen med ham.

Garth aabenbarede større musikalsk Begavelse, end hun havde tænkt, og det var hende en Fryd at lægge Mærke til hans kraftige og mandige Anslag ligestom hans dejlige, bløde Piano.

Hvad han tænkte eller sølte, naar hun sang, det aabenbarede han ikke. Angaaende det Punktt var han siden hin Aften ganske stum.

Han havde nemlig derude under Egen taget en hellig Beslutning — han vilde vente en Uge, før han handlede.

Men om han ikke jagde det i Ord, saa sagde han det paa mange andre Maader, at hendes Sang glædede ham. Og det var en ny og herlig Følelse at mærke, at hun var noget for et Menneske — noget mere end blot til Underholdning i Mangel af noget bedre. Garth holdt af hende, det kunde hun ikke und- gaa at lægge Mærke til. Det viste han ved det straa- lende Blik, hvormed han kunde se paa hende, og ved mange smaa, sine Ømærksomheder. Dog, selv hvor meget de end i disse guldne Dage dente sammen, saidt det hende aldrig et Sjeblik ind, at han elskede hende.

Hun havde aldrig mødt nogen, der havde elsket hende og begæret hende for hendes egen Skyld. Der havde ellers været nok, der havde anholdt om hendes Haand. I den sidste halvde Snes Aar havde hun faaet mindst en halv Snes Egteskabs tilbud. Hun var jo en rig Arving, uafhængig af Forældre og Formyndere og en Dame af det renefste adelige Blod. Det var derfor en Selvsølje, at hun havde faaet mange „Tilbud.“

Saaledes fra flere Mænd, der var oppe i Aarene, Mænd, der var trætte af det ensomme Liv, og som ved Hjælp af Janes Kapital haabede at bringe deres daarlige Pengesager paa Fode igen. Rent forret- ningsmæssigt havde de henvendt sig til hende og an- modet om hendes Haand. Men hun havde meget hurtigt afsjtit dem i en ligesaa forreningsmæssig Tone.

Hun havde ogsaa oplevet, at et ungt Menneske, som hun havde reddet ud af en stor Forlegenhed, i et Anfald af yrende Taknemmelighed og i Sjeblikket overbaldet af sine Følelser havde bedt hende om at blive hans Hustru. Han havde ifildret, hvor meget hun kunde være for ham. Naar han havde ham ved Haanden, saa vilde han blive et helt andet Menneske, saa vilde han være stærk. Hun vilde blive hans gode Engel, der kunde sørge ham og hjælpe ham og — tænkte han selvfølgelig i sit stille Sind — altid betale hans Gæld. Men Jane havde afskjet hans hede Blod ved at bede ham om at passe paa sin Forsiand.

Et af de Egteskabs tilbud, hun havde modtaget, var mere høitideligt. Det var fra en ældre Præst. Han havde ofte slaat paa den Streng, og en Dag, da de var sammen paa Døerene, og Jane sad ved Stribe- bordet, kom han og satte sig i en Bænkstol ved Siden af hende og begyndte at indlede en Samtale. Hun be- greb ikke straks hans Hensigt, men da hun begyndte at tale om alt det, hun kunde være for ham, saa anede hun det. Han fik dog aldrig aabenbareet hende, hvad han havde paa Hjertet, men kom kun til Indledning- gen, som bevidt i følgende Ord:

„Det er ikke alene af selvstjke Motiver, Frosen Champion, men af Hensyn til min Venighed, til mine Sognebrødre og til den store Jordel, Kirken, vor Kirke, kunde have af —“

Werre fik han ikke sagt, thi Jane afbrød ham og sagde hurtigt:

„Her, Pastor Bilberry, det skal være mig en stor Glæde at tegne mig for et Bidrag til Deres Kirke. — Er det til Døbeskenten eller Brødkistolen eller —“

„Nej, min kære Frosen — De misforstaaer mig — det er jo til Allet, jeg vil gøre —“

„Kære Hr. Pastor,“ skyndte Jane sig at sige, „det forstaaer jeg godt, og det er ogsaa nødvendigt. De trænger virkelig til en ny Alterdug. Det kan alle se, og det har jeg ogsaa lagt Mærke til. Jeg har nemlig i den sidste Tid flere Gange været i Deres Kirke, da jeg holder saa meget af en Spasjeretur gennem Sko- ven. De maa gerne tegne mig for ti Pund til den Sag. Men De vil sikkert gerne hilse paa min Tante, for De gaar. Hun er ude af se til sine Ægle for Sjeblikket, men naar De gaar ud ad denne Glasdør og til venstre hen ad Terrassen, saa vil De træffe hende.“

Hun lod mig ikke at omtale denne Samtale for hende, jeg skal nemlig sige Dem, hun er imod, at der ofres Penge til Kirken — og hun vilde skænde paa mig og sige, at jeg skulde hellere anvende mine Penge til fattige Værn. Nej, kære Hr. Pastor, ingen Tak. Det er mig kun en Glæde at maatte være med til at støtte Deres Virksomhed. Farvel.“

Det var Janes Erfaringer paa det Omraade. Hun havde aldrig følt, hvad Skønlighed vilde sige. Og nu da Skønligheden fremmede hende i Møde varm og oprigtig, saa begreb hun det ikke. Og hun vilde heller ikke give en saadan Tanke Rum.

Hun vidste jo, at Garth tilhørte en anden Kvinde, og at den Kvinde var ung og skøn, at hun aldrig tænkte paa at sammenligne sig med hende. —

Saaledes stod Sagen den Dag, da Skifabet paa Døerene brød op. Jane rejste nogle Dage til Lon- don for at besøge sine Venner, Dr. Deryck Brand og hans Hustru. Og Garth tog til Shenstone, hvor han skulde møde Frosen Lister og hendes Tante, og hvor Jane ogsaa vilde tage hen i Slutningen af Ugen.

IX.
Lady Angles Skifab.

Jane havde taget Blads i Toget, og lidt efter bruste det ud af Stationen i London. Hun lænede sig tilbage i en Krog med en Følelse af Befrielse. Hvor havde disse Dage dog været utaalende lange. Underligt nok. Ellers plejede Tiden at gaa saa godt, naar hun var i London. Der havde ogsaa denne Gang været nok af Udspredelser og Underholdning. Men alligevel

havde hun følt sig saa trist tilmode, saa fredsøst og ensom.

Som hun plejede, havde hun købt en hel Bunk af Aviser, og hun havde ogsaa anden Rejselektur. Men Aviserne laa uorørte ved Siden af hende, og efter at have kastet et flygtigt Blik i en Bog lagde hun den fra sig igen.

Hun begyndte i Tanken at gennemgaa hver Dag, en for en — Tirsdagen — Onsdagen — Torisdagen, indtil Fredagen endelig var oprundet. Hvor havde Tiden dog været lang, og det var ikke de fære Ven- ners Skyld. Deryck havde været venlig og interesseret som sædvanlig, Flower havde været henrivende og Værnene saa søde. Hvad var da Grunden?

„Nu ved jeg det,“ sagde hun pludselig til sig selv — „ja naturligvis. Mærkeligt, at det ikke før er faldet mig ind. Paa Døerene hørte jeg saa megen Musik og saa megen gød Musik — altfor megen — saa jeg var bleven ganske forvænnt. Det er det — jeg har savnet. — Dejligt, at jeg skal til Shenstone, der vil jeg igen saa Vejledning til at nyde Musik i fuldt Maal. Skulde Myra glemme det, saa skal Garth nok sørge for det.“

Med et tilfreds Smil greb Jane en Avis og var snart fordybet i en Artikel om det jydaiske Spørgsmaal.

Myra holdt paa Stationen med en Ponyvogn, og ved Siden af holdt en Vogn til Bagagen. Og snart rullede de i jtrakt Trav hen ad Vejen.

Mark og Skov stod i grønt, og vilde Højer blus- jede langs Hegnene. Gølfene var ved at bære det sidste Hø hjem. Der var en Jubel i Juleglenes Sang, og Luften var fyldt med en Bellugt, som Jane aldrig syntes at have oplevet før. Med Belbehag indaandede hun Duften af det strille Hø og udrød uvilkaarligt: „Hvor er det dejligt at være her.“

„Og dejligt at have Dem,“ sagde Lady Angles, idet hun med et gratiøst Smil med Biffen besjærede nogle Høstjols Giften. „De er saadan ligesom Bas- jen i en Sang — der er saadan noget forunderligt i jstødt og roligt over Dem, som er saa trygt, sørlig i store Krifer. Ved De, jeg hader Krifer. Der er mig saadan en Plage. Som jeg altid siger — hvorfor kan Livet ikke altid gaa sin rolige Gang? Og det vilde det, hvis Folk bare kunde være ordentlige. Men naar jeg har Dem, saa synes jeg aldrig, noget slemt kan ske.“

Myra gav Bejten et Nap af Biffen, idet den sprang til Side, og de jog afsted hen imellem høje Skætte med dyptende Gasminer og vildt Klematis.

Jane snappede en Gaandjuld Klematis i Harten.

„Der er en, der har sagt, at Klematis skal behjude Glæde,“ — sagde hun, idet hun fattede et Par Blomster i Skaphullet. „Vare det maa være et godt Varjel.“

„Det gaar for Næsten udmærket med Dal,“ be- gyndte Myra lidt efter. „Hvor skulde jeg glæde mig, om det kunde komme i Orden under mit Tog. Ame- rikanerinden er nu henrivende, vil jeg sige Dem, saa livlig og imtagende. Og tant, Dal er slet ikke slem mere, som han plejer — ja, jeg synes nu aldrig, han har været slem, men jeg ved nok, De synes det. Han er blevet saa rolig og sat — hvis det ikke var ham, saa vilde jeg sige — kedelig. De itrejser om sammen alle mulige Steber. Jeg har for Næsten mit Væs med at saa Lanten af Vejen — for at Dal ikke skal høre alt for meget af hendes dumme Snaf. De ved, at han er saa kritisk. Jeg har lovet Billy mit halve Konge- rige, hvis han vil tage sig af Fru Parker Bangs og holde hende borte fra Dal. Og Billy er paa en Gang blevet saa overstrømmende elskværdig, næsten kalet overfor Fru Parker Bangs, at jeg sommetider er bange for, at Knægten i et Anfald af Dumbhed skal falde paa at tage mig om Halsen. Skulde det se, skal jeg fende ham hen til Dem, for at De kan opdrage ham. De har en brillant Maade at tage disse Knægter paa. — Na, hvad Dal og Pauline Lister angaar, saa tror jeg ganske bestemt, at det vil gaa i Orden i Aften. Jeg kan nu ikke begribe, at det ikke skete i Aftes. De var med ved Søen, og det var dejligt Maanedstid. Og hvad kunde Dal ønske mere? — Sjø og Maane og en yndig Fige? Billy havde taget Fru Bangs med ud i en lille Baad, som var lige ved at kentre, saadan la han ad hendes Bemærkning. Men han fik dog roet hende over paa den anden Side af Søen — hvad jeg havde bedt ham om.“

„Hvor det glæder mig — det om Dal og Frosen Lister. Det er netop en ung Fige for ham. Han maa jo have en smuk Hustru.“

„Og hun er ogsaa nydelig. De skulde have set hende i Aftes i hvidt Silke med vilde Højer i Gaaret. Jeg begriber ikke, at Dal kunde lade være. Men maaffe det er et godt Tegn, at han er saa rolig. Han vil sikkert tænke grundig over Sagen, før han tager Beslutningen.“

„Nej, det tror jeg, han gjorde paa Døerene. Men jeg ved, at Egteskabet er ham en meget alvorlig Sag. Sig mig — hvem har De for Næsten ind- budt?“

Lady Angles nævnte en hel Række Navne. Jane kendte dem alle.

„Det er dejligt, Myra. Hvor er jeg glad ved at komme herud. I London var der saa heft og grimt. Saadan synes jeg aldrig, der har været før. — Men se, der er den lille yndige Kirke. Der er jo kommet et nyt Dragel, det glæder jeg mig til at høre. Har det to eller tre Mannaaler?“

„En halv Snes, tror jeg, og saa noget Brumms- overk, noget meget dybt noget, som man vist træder med Fødderne,“ sagde Myra overigen.

Jane smilede, hun kendte nok hendes Musik- forstand.

De kyrie forbi den lille, maleriske Kirke, hvor Mure var dækket af Gæu, og et Sjeblik efter før de ind gennem Porten til Shenstone i en saadan Park, at Vognen skræbede mod en Stolpe. Myra lagde Mærke til Janes forskrækkede Blik og sagde:

(Fortsettes.)